

Ebben a városban emberek élnek

2020 az év, amely minden téren megváltoztat rossz irányban mindent. Nem kímélve embert, állatot, barátságokat, szomszédi viszonyokat, kötődést... Talán épp az ilyen évek miatt kell jobban odafigyelnünk egymásra. Repülünk vissza kicsit az időben, amikor még nem számított, még az sem, ha a szomszéd kertje zöldebb volt a kelleténél, hisz bátran betérhettél pár tojásért, vagy éppen répáért a napi tyúkhúslevesbe, hisz holnap szintúgy viszonzhattad 1kg krumplival...

Bizony, ilyenek is lehetnének a hétköznapok... De ott van az első napom az óvodában, ahol szerb, magyar, bunyevác gyerekekkel kezdtünk neki első napjainknak, ahol nem számított, hogy éppen milyen tornacipőt viselsz, vagy hogy már széttágult rajtad az agyonhordott nadrágod, csak az volt a lényeg, hogy ott voltak az oviban a nagy barátok, mind-mind boldogan a másikat várva. Anđela...ez volt a név, akihez az én szívem is közel került. A kislány a szerb csoportból való volt, de egy-kettő kialakult köztünk egy nagyon szoros barátság, ami az óvodán kívül is tartósnak bizonyult. Igaz, hogy én nem igazán tudtam szerbül, ő pedig törte a magyart, de mi kézzel-lábbal vívtunk egymásért, a barátságunkért, azért, hogy játszhassunk, hogy megmaradhassunk egymásnak. Láss csodát, nem oly sokára már tolmács sem kellett, megértettük egymást, ha beszéltünk, ha nem, a gondolataink is egybefolytak már. Jó volt. Szerettem. Biztonságérzetet adott, hogy van egy igaz barátnőm, aki a mindent jelentette. Osztottunk örömben, bánatban, egyszerűen bearanyoztuk egymás napjait, míg nem egyszer Anđi mamája hirtelen lebetegedett, s odaköltözött hozzájuk. Baba Ružo a név, amit ha kiejtek, még most is megborzong a hátam, az az igazi öreg banya, aki a mesékben a leggonoszabb, aki ha kell, kotlába dugja a gyerekeket, és kifőzi őket reggelire... Igen, így gondolok rá vissza, hogy miért? Miértemre választ ad egy szerdai nap, amikor vígan, nevetve, jó kedvűen siettem a legjobb barátnőmhöz, de a nagymama, aki a kertet és az udvart rendezte, odahívott magához, s kezdte mondanivalóját: „Te, Lara, ugye? Neked nincsenek magyar barátnőid? Nem vetted észre, hogy Anđela egy igazi szerb kislány, és ő nem kellene, hogy magyar lányok kultúráját nézve növekedjen az életben? Jobban tennéd, ha te is magyar barátnőket keresnél, és hagyd szépen az unokámat, hogy szerb kislányokkal töltse értékes napjait!” A szavak, amik még így, sok-sok év után is úgy csengenek, mintha az imént hangoztak volna el a fülem mellett voltak azok, amik mellett már nem tudtam szemet hunyni, így ott, abban a percben elvesztettem a legjobb,

legkedvesebb, legszerethetőbb kisbarátnőm is. Szerb? Magyar? Mi van?Kérdezgettem ekkor magamtól, denem kaptam választ. Nem értettem. Magyar,szerb,orosz,olasz,angol,kínai vagy roma? Nem mindegy? Szeretnék jó világban élni, de mi magunk úgy viselkedünk, hogy különbségeket teszünk egymás közt. Belegondoltunk-e abba, hogy jó emberek lehetünk-e ilyen meggondolatlan dolgokkal? Segítenünk kellene egymást, mint réges-régen az őseink idejében, amikor nem voltak kibeszélések, nem számított a külső, a nyelv, csak az, hogy ember vagy, minden pillanatban, csak a jó szándék vezérelt a többi emberrel együtt.

Én már azt is tudom, hogy én semmi szín alatt nem leszek Baba Ružo, aki a gyermekeinek a különbségeket hozza napvilágra, hanem én leszek Teta Lara, kinek kapuja bármikor, bárkinek nyitva áll majd.

Taskovity Lara, 6.c

Széchenyi István Általános Iskola, Szabadka

Magyartanár: Király Noémi